

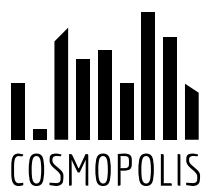

Lisa Reganová

MATČIN HROB

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ VYKOPAT
HLUBOKO POHŘBENÁ TAJEMSTVÍ

COSMOPOLIS

Lisa Reganová

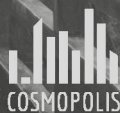
MATČIN HROB

Lisa Reganová

MATČIN HROB

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ VYKOPAT
HLUBOKO POHŘBENÁ TAJEMSTVÍ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

HER MOTHER'S GRAVE

Copyright © Lisa Regan, 2018

Translation © Kateřina Elisová, 2021

© Grada Publishing, a. s., 2021

Z anglického originálu *Her Mother's Grave*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2018, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021 jako svou 8211. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-4494-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-4493-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-2443-5 (print)

Věnováno mému bratrovi, Andrewovi Brockovi,
který mi ukázal, že svůj vlastní příběh je vždy možné přepsat!

PROLOG

Oheň založila v dětském pokoji. Když jantarové plameny pozvolna olizovaly stěny a rozšířily se po místnosti, kde pohlitily dokonale sladěný nábytek a koberec, ze kterého celé hodiny drhla neviditelné stopy, rty se jí zkřivily do zvláštního úsměvu. Lehoučkový baldachýn dětské postýlky, který každý den pečlivě upravovala, s uspokojujícím zahučením vzplál. *Neprobudte děti. Nechoďte tam, dokud nebudou děti vzhůru. Nedělejte to a ono.* Tohle ji naučí.

Vycouvala z pokoje, protože vzduch zhoustl a začalo ji pálit v nose a krku. Z mezírek kolem dveří vyklouzly úponky neproniknutelného černého dýmu, šplhaly ke stropu a pronásledovaly ji na chodbu. Utíkala a předloktím si zakrývala ústa. Plameny za chvíli zachvátí celý dům a spálí každou nóbl věc, kterou ta zlomyslná, snobská mrcha vlastní. To bude nádhera.

Seběhla do přízemí a zastavila se, aby přidržela zápalku u těžkých závěsů a záclon, které zdobily všechna okna v obývacím pokoji a jídelně. Když už jí pachůť ohně v krku připadala nesnesitelná, zamířila do kuchyně. Měla v úmyslu odejít zadními dveřmi, dřív než ji chytí. Poté, co ji obvinili z krádeže, se nepředpokládalo, že do domu ještě někdy vkročí.

V půli cesty ven zkameněla, protože v obývacím pokoji něco zahlédla. Zaplavila ji vlna mrazivého vzrušení. Existuje něco ještě destruktivnějšího než oheň, co tu mrchu nadobro srazí na kolena. Vrhla se do místnosti, ruce natažené, a po tváři se jí rozlil úsměšek.

KAPITOLA 1

SOUČASNOST

Šestiměsíční Harris Quinn se zahihňal z vysoké dětské židličky, když plastový hrneček dopadl na kuchyňskou podlahu a hráškové pyré se rozlilo a pokrylo Josiiny tenisky světle zelenými stříkanci. Josie se lekla, ale při pohledu na chlapečkův obličej umazaný od jídla se také rozesmála. Nebylo možné se na něj zlobit. Nad dřezem utrhla papírovou utěrku a sehnula se, aby nepořádek z podlahy uklidila. „Nováčkovská chyba,“ zamumlala směrem k Harrisovi, který potěšeně bouchal dlaněmi do podnosu. Házení věcí na podlahu a pozorování, jak je Josie sbírá, se stalo jeho novou oblíbenou hrou.

Kouli papírových utěrek zahodila do odpadkového koše, a když se otočila, viděla, jak si Harris na oči přitiskl pěstičky zapatlané hráškem. Josie se podívala na hodiny na Mistyině mikrovlnce. „Je načase jít spinkat, mladý muži,“ řekla mu.

Rozhlédla se kolem sebe, jestli neobjeví další stopy jídla na podlaže či stěnách neposkrvněné domácnosti Misty Derossiové. Nestávalo se příliš často, že ji Misty požádala, aby jí pohlídala syna, ale sem tam, když nemohla Harrisova babička, zavolala. Josie se na tyto vzácné návštěvy těšila a nechtěla svůj status jedné z důvěryhodných Harrisových chův ohrozit tím, že by jeho matce zanechala v domě nepořádek.

Ze dřezu popadla hadr, aby utřela Harrisovi obličej a ručičky, a chlapeček se přitom na protest kroutil a naříkal. „Hotovo,“ oznámila mu, když mu rozepnula popruhy a vytáhla ho ze židličky. Žasla, jak za tak krátkou dobu vyrostl. Stále si pamatovala, jak ho držela poprvé, když si ho tiskla k hrudníku, poté co ho zachránila ze smrtelně ledového proudu řeky Susquehanna. Tenkrát mu bylo jen několik dní. Byl malinký, křehký a měl štěstí, že vůbec žil. Teď je buclatý, ale pevný, blondaté kadeře mu každý den houstnou a jeho skutečná osobnost se začíná projevovat.

Nyní, když Harris povyrostl, si užívala, když ho rozesmála a že se mohla dívat, jak si roztírá jídlo po růžových tvářích, že ho umyla a že spolu usnou v houpacím křesle, které Josie koupila Misty. V domě patřilo mezi pár moderních kousků nábytku a do obývacího pokoje, jenž vypadal jako vytržený z časopisu *Viktoriánské domy*, se absolutně nehodilo.

Josie se posadila do křesla a Harris si opřel hlavu o její rameno. Nohama jemně pohupovala křeslem dopředu a dozadu a z látkové taštičky, která ležela vedle ní, vytáhla jeden z Harrisových dudlíků, po němž dychtivě sáhl. Posunula chlapečka trochu níž, takže jí Harrisova tvářička spočívala na hrudníku, a hladila ho po vlasech, dokud se neponořil do hlubokého spánku. Napadlo ji, že tomuhle pocitu se nic nevyrovná, a sama začala dřímat.

Tichem se rozeznělo digitalizované vyzvánění jejího mobilu a Josie otevřela oči dokořán, bdělá a pozorná. Zvuk byl tlumený a přicházel z druhé strany místnosti, kde si přehodila bundu přes pohovku. Ať volá kdokoli, jestli je to důležité, ozve se znovu. Podívala se na Harrise a s úlevou zjistila, že ho zvonění nevyrušilo. Dudlík

mu balancoval na okraji spodního rtu a co nevidět spadne. Tričko pod jeho hlavou měla poslintané. Josie se usmála, rukou přejížděla chlapečkovi po zádech a jemně znovu rozhoupala křeslo. Telefon přestal zvonic a Josie znovu zavřela oči. Pokud by se jednalo skutečně o něco naléhavého, poručík Noah Fraley a detektiv Gretchen Palmerová vědí, kde ji najdou.

Nořila se do příjemné ospalosti, ale telefon znovu zazvonil. Tentokrát se Harris zavrtěl. Josie mu zastrčila dudlík zpátky do pusinky tak rychle, jak dokázala, a chlapeček chvíli hlasitě sál, než nakrabatil čelíčko, aby se připravil, jak Josie předpokládala, na nešťastný nářek. V očekávání zatajila dech, ale Harrisovy rysy se vyhladily a jen si povzdechl. Josie tiše proklínala svůj telefon. Věděla, že neexistuje způsob, jak oba dostat na druhou stranu místnosti k její bundě, aniž by Harrise probudila. Ne že by na tom záleželo, protože o chvíli později slyšela, jak se otevřely a zavřely dveře do domu a Mistyin hlas zavolal: „Jsem doma!“

Harris se znovu zavrtěl, víčka se mu zatřepotala a přitiskl si tvář na Josiin hrudník, když do místnosti z chodby dolétla Mistyina otázka: „Josie, jste v obýváku?“

Harris zvedl hlavu a očima zamlženými spánkem hledal mámu. Misty se objevila ve dveřích a při pohledu na syna se jí tvář rozzářila širokým úsměvem. Jeden koutek úst měla stále pokleslý, jako by ho neviditelný prst stahoval dolů, ale od útoku, který přežila v den Harrisova narození, se stav výrazně zlepšil. Misty tleskla, přešla místnost a vzala chlapečka do náruče. Konejšila ho a přitom mu uhlazovala neposedné kadeře. „Ahoj, zlatíčko,“ zamumlala. „Vyspinkal ses dobře?“

Josie se protáhla, upravila si tričko a podívala se na Misty. „Jak to šlo?“

Misty se zasmála a ukázala si na horní přední zub. „Mám permanentní implantát. Je to paráda. Jsem ráda, že to mám za sebou.“

Když Misty útočník vyrazil přední zub, v nemocnici jí dali dočasnou korunku, ale několik měsíců trvalo, než ušetřila, aby si zub nechala opravit trvale. Pokud Josie mohla, pomáhala jí, ale Misty všechny peníze od Josie použila nejdříve k zabezpečení Harrisových potřeb. Než se narodil, Misty měla jako tanečnice v místním strip-týzovém klubu lukrativní příjmy, které jí umožnily, aby si koupila a zařídila svůj honosný dům. Veškeré úspory použila na umělé oplodnění, a když se Harris narodil, rozhodla se, že se ke striptýzu nevrátí. A i kdyby chtěla, zranění, která utrpěla, odsunula možnost tančit v klubu absolutně mimo realitu.

Josie se postavila, přešla k pohovce a prohledala kapsy bundy, aby našla telefon. „Vypadá to dobře,“ kývla směrem k Misty.

Misty si přendala Harrise z jednoho boku na druhý. Položil si hlavu na její rameno a dudlík mu poskakoval v pusince. „Jedl něco?“

„Ovocné křupky a trochu hráškové kaše. Ale s větším zájmem se díval, jak vypadá na podlaze.“

Misty se zasmála. „No jo, to je jeho nový kousek. S tím si nedělej starosti. Uvidím, jestli si vezme lahvičku.“

Josie se podívala na zmeškané hovory. Stejně telefonní číslo, které nepoznávala.

„Ještě jednou ti děkuju,“ řekla Misty, ačkoli Josie poděkovala snad tucetkrát ještě předtím, než odjela k zubaři. „Kdyby nebylo paní Quinnové tak špatně, pohlídala by ho. Má nějakou žaludeční virózu.“

Josie si oblékla bundu, přešla k Misty a poplácala Harrise po zádech. „Žádný problém. Přeci nechceme, aby něco chytil. Můžeš mi kdykoli zavolat. Naštěstí už dokončujeme veškeré papírování pro okresního návladního, které se týká našeho posledního velkého případu, takže nás netlačí čas.“

„Mluvíš o tom drogovém dealerovi? Lloydovi Toddovi?“

„Spíš je to hlava celé organizace,“ upřesnila Josie.

„Člověku se ani nechce věřit, že stál za tak velkým podnikem,“ poznamenala Misty.

Lloyda Todda v nevelkém městě Denton považovali za pilíř komunity. Jeho stavební dodavatelská firma patřila k nejvytíženějším a nejznámějším, ale jak Josie se svým týmem během posledních dvou měsíců zjistila, většinou fungovala jako krytí rozsáhlých drogových operací. Pro Todda pracovaly více než dvě desítky mladých mužů a pár mladých žen jako muly a dealeři nižší úrovně. Potřebným zákazníkům dodával asi osmdesát procent nelegálních drog ve městě. Josii proto nepřekvapilo, že počet předávkovaných po jeho zatčení prudce poklesl. Samozřejmě zase stoupne, jakmile si Toddovi klienti zajistí svoji dávku někde jinde.

„Byl to šok,“ souhlasila Josie.

Misty ji následovala labyrintem přepychových pokojů ke vchodovým dveřím. Jakmile stály na verandě, Misty se zeptala: „Nechceš zůstat na oběd?“

Nebylo to poprvé, kdy Josii navrhla, aby se zdržela, ale zatímco by Josie s velkou radostí prožila více času s chlapečkem, nebyla si jistá, jestli je její vztah s Misty zcela připravený na holčičí oběd. Trvalo dlouho, než se dostaly na zdvořilou úroveň, ve které se prá-

vě nacházejí. Před několika lety, když si Josiin manžel Ray Quinn začal milostný poměr s Misty, se jejich manželství rozpadlo. Rayovi na Misty velmi záleželo, a když umíral, vyslovil přání, aby Josie jeho volbu respektovala. Což byl těžký úkol i v Josiiných nejlepších dnech. Obě ženy nakonec spojil až útok na Misty a narození Rayova syna. Přesto Josie věděla, že by se dokázala chovat drsně, i kdyby se snažila o opak. A bála se, že pokud by s Misty trávila víc času, jejich křehký vztah, který si s ní vybudovala, se zničí. „Musím pracovat,“ zalhala.

Mistyina ústa zklamáním poklesla a částečně paralyzovaná tvář její výraz ještě zintenzivněla.

Josie ucítila bodnutí viny. „Možná příště.“

Misty sklopila pohled k prkenné podlaze. „To říkáš pokaždé. Poslouchej, já vím, že jsme spolu vždycky nevycházely, ale chci, abys věděla, že...“

Zvonění Josiina mobilu přerušilo Mistyin projev ještě dříve, než začal. Obě ženy zíraly na kapsu Josiiny bundy. Vylovila telefon, rozpačitě se na Misty usmála a podívala se na displej. Stejně číslo jako předtím. Josie v zoufalé snaze vyhnout se tématu jejich usmíření rychle hovor přijala a telefon si přitiskla k uchu.

„Quinnová,“ řekla.

„Josie Quinnová?“ ujistil se mužský hlas.

„Ano. Kdo volá?“

„Já... já... můžete mě oslovovat Roger.“

„Můžu *vás oslovovat* Roger? Kdo jste?“

Zaváhání. A pak: „Volám kvůli vašemu inzerátu. Na webu Craigslist, jestli chápete?“

Josii se na okamžik sevřel žaludek. Otočila se na Misty, která se na ni dívala se zmatenými obavami. Josie sestoupila z verandy, volnou rukou gestem napodobila, že zvedá k uchu telefon, a zašeptala: „Jestli budeš něco potřebovat, zavolej mi.“

Odvrátila se od Misty, zamířila ke svému autu a pozornost znovu věnovala Rogerovi. „Můj inzerát na Craigslistu? A který?“

„Který?“ zopakoval Roger a Josie v jeho hlasu opět uslyšela zaváhání. „Vy ne... mám správné číslo?“

„Zavolal jste mi, Rogere.“

Následovalo mrtvé ticho a pak Roger řekl: „Nevypadáte na to, že hledáte zábavu.“

„Rogere, hezky strávený čas si představuju jinak, než že si ze mě někdo vystřelí a tvrdí, že mám inzerát na Craigslistu.“

Jenže Roger už zavěsil. Josie se ohlédlá směrem k Mistyině domu, ale ta už zašla i s dítětem dovnitř. Josie s povzdechem nastoupila do svého Fordu Escape a nastartovala. V mobilu na internetu našla webovou stránku dentonského Craigslistu. Několik minut jí trvalo, než inzerát našla. Tentokrát byl v sekci *Nezávazných schůzek, zveřejněný před třemi hodinami. Výstřední dívka hledá partnera – žena hledá muže.*

Strach jí zastavil prst na displeji. Nechtěla to číst, nechtěla vědět, co je tam napsané, ale podívat se musí. Je lepší, když to udělá teď, v soukromí svého auta, než na policejní stanici, kde jí přes rameno budou inzerát číst její poručík a detektiv. Když se to stalo poprvé, čtvrt hodiny trvalo, než se zbavila rudé barvy, která se jí nahrnula do obličeje. Zhluboka se nadechla, zadržela vzduch a stiskla odkaz na inzerát.

Mám zájem o trochu perverzní zábavy. Sexy třicítka hledá odpolední potěšení. Můj jazyk je tak dovedný, že tě nikdy nenechám neuspokojeného. Čistota a diskrétnost zaručena. Zavolej a přidej se ke mně.

A pod tím bylo uvedené Josiino jméno a číslo mobilního telefonu.

Vydechla vzduch, který zadržovala, a telefon odhodila na sedadlo spolujezdce, jako kdyby jí popálil ruku. Její pozornost upoutal pohyb v jednom z oken Mistyina domu. Misty pravděpodobně vykukla zpoza záclony a diví se, proč se Josie ještě neodlepila od obrubníku. Josie vyjela a zamířila na policejní stanici. Dnes má volno, ale tohle nepočká.

KAPITOLA 2

Telefonáty začaly před měsícem, hned po zatčení Lloyda Todda. Vždy reagovaly na inzeráty v Craigslistu, jež uváděly její jméno a číslo mobilního telefonu, a některé z nich byly tak nechutné a barvité, že se jen stěží donutila je přečíst. Už si třikrát změnila telefonní číslo. Ať už ty inzeráty psal kdokoli, vždy se k jejímu novému číslu dostal. Snažila se zjistit, jak je to možné – ve skutečnosti se do podezření dostali všichni její podřízení –, ale zatím nic nevysledovala. Vyrasila do obchodu s mobilními telefony, dokonce zašla tak daleko, že s sebou přivedla kolegy, aby vyslechlí personál, jenže i tato stopa rychle vychladla. I kdyby někdo z obchodu prozradil její nové číslo pokaždé, když si ho změnila, neměla možnost to jakkoli dokázat. Po posledním inzerátu změnila mobilního operátora, ale jak se ukázalo, k ničemu to nevede.

Josie se proplétala ulicemi centra Dentonu. Její město se rozprostíralo zhruba na pětadesáti kilometrech čtverečních, z nichž velkou část zabíraly nezkrocené hory centrální Pensylvánie se svými klikatými silnicemi, které jsou dost široké jen na jedno auto, hlubokými lesy a odlehlými venkovskými domy. Počet obyvatel dosahoval hranice třiceti tisíc a během akademického roku se díky uni-

verzité zvyšoval, což přinášelo dostatek konfliktů a kriminality, aby měl Josiin pětapadesátičlenný tým celkem dost práce. K policejní stanici dorazila za pouhých deset minut, zaparkovala na městském parkovišti na místě vyhrazeném pro policejního náčelníka a zamířila k hlavnímu vchodu. Seržant na příjmu kývl na pozdrav. „Je tady poručík Fraley?“ zeptala se ho.

Ukázal na strop. „Nahore dokončuje papírování k Toddově případu.“

„Skvělé,“ řekla Josie.

Brala schody po dvou a našla Noaha u stolu, jak zírá na obrazovku počítače, okusuje pero, které mu visí z pusy, a husté hnědé vlasy má rozčuchané. Noahovy oči ji sledovaly, aniž by pohnul hlavou. „Nesnáším papírování,“ zamumlal a vytáhl pero z pusy. „Zmínil jsem se o tom někdy?“

Josie se posadila na okraj stolu. „Možná ano,“ připustila.

Noah odhodil pero na stůl, myši zavřel programy na počítači a obrátil svoji pozornost k Josii. Svraštil čelo a zeptal se: „Co se děje?“

Vytáhla mobil. „Mám další.“

Podíval se na telefon, zvedl se a kývl směrem k Josiině kanceláři, kde mohli mluvit v soukromí. Noah za sebou zavřel dveře a svůj notes na poznámky vytáhl dřív, než Josie stačila obejít stůl. Dopadla na židli, v telefonu našla inzerát a přečetla ho nahlas, zatímco Noahova tužka letěla po stránce a jeho tvář získávala stále vážnější výraz. Řekla mu o Rogerově telefonátu a vysypala ze sebe jeho číslo.

„Nechám ho označit jako zakázaný a do kanceláře Craigslistu pošlu další soudní příkaz,“ řekl Noah.

Josie si povzdechla. „Nic tím nezískáme, stejně jako v předchozích třech případech.“

„Ale potřebujeme vystavět případ. Až zjistíme, kdo to dělá, musíme mít všechno v pořádku, ať můžeme dotyčnou osobu zabásnout.“

„Víme, kdo to dělá. Lloyd Todd a jeho armáda idiotů.“

„Fajn, tak musíme být připravení zabásnout ty idioty.“

„Jako jsme to udělali, když prořezali pneumatiky u všech policejních aut na parkovišti? Nebo když nám tady házeli vajíčka do oken? Mají vztek, protože jsme zavřeli jejich šéfa a vzali jim jejich drogy, takže jsou teď bez práce a mají absták. Vypouštějí páru.“

„Zaměřili se konkrétně na tebe,“ zdůraznil Noah.

„Protože mám za úkol objevit se v televizi pokaždé, když se v tomhle městě semele něco velkého nebo špatného.“

„Jo,“ přitakal Noah s úsměvem. „Vím, že je to tvoje oblíbená činnost.“

Josie po něm střílila pohledem.

„Měla bys najmout tiskového mluvčího,“ navrhl Noah.

Josie zvedla oči v sloup. „Tiskového mluvčího si nemůžeme dovolit. Jen nech ten dnešní inzerát stáhnout, ano?“

„Dobře, ale stejně tam odfaxuju i soudní příkaz.“

„Abys získal falešné e-mailové adresy a IP adresy, které nám nepomůžou najít toho, kdo to dělá? A možnosti se nezúží, ani když budeme vědět, že ta osoba zveřejnila inzerát z IP adresy někde ve městě. Kdo mohl vědět, že ti idioti budou tak technicky zdatní?“

„Minule jsme to zúžili na kavárnu Starbucks blízko vysoké školy,“ zdůraznil Noah.

„Ano,“ připustila Josie. „Někdo využíval jejich wi-fi. Vůbec netušíme, jestli ten člověk seděl uvnitř, nebo v autě, nebo třeba stál na druhé straně ulice. Z videozáznamu z kavárny jsme nebyli schopní říct, jestli to udělal někdo ze zákazníků. Všichni tam měli počítač nebo telefon.“

„Přesto stojí za to, abychom to řádně prošetřili,“ oponoval Noah. „Možná se na nás usměje štěstí. Šéfko, začíná to být vážné. Myslím, že ty inzeráty přerostly v něco víc než jen v hloupý vtip.“

„Noahu.“

Díval se na ni a Josie věděla, co přijde. „Ani to neříkej,“ upozornila ho.

„Šéfko, dovol mi, abych na tebe nasadil jednotku. Jen než ty grázly chytíme.“

„Nepotřebuju dohled,“ odmítla Josie. „Je to jen praštěná blbost jako někde ze střední školy.“

„Volají ti muži kvůli sexu.“

„Kteří si myslí, že jsem někdo jiný. Věř mi, z takových Rogerů strach vážně nemám. Ten chlápek se mnou nezvládl ani telefonní hovor. Pochybují, že by se snažil mě vystopovat.“

„Roger mi starosti nedělá,“ opáčil Noah a probodával Josii pohledem. „Starosti mi dělá ten blbec, který ty inzeráty zveřejňuje. Jak můžeš vědět, že je to někdo z tábora Lloyda Todda?“

„No, coby policejní šéf jsem nechala zavřít spoustu lidí. Může to být kdokoli, ale začalo to po Toddově zatčení, poté co jsem vystoupila přinejmenším na třech tiskovkách. Jestli jeho lokajové hledají, na kom si vybijou svůj vztek, budu tou osobou já. Jedná se jen o obtěžování. Nedosáhlo to takových rozměrů, aby mě hlídala jednotka.“

Noah otevřel pusu, aby něco řekl, ale Josie ho zarazila zvednutou dlaní. „Nevylučuju možnost dohledu – i když se o sebe určitě dokážu postarat sama. Ale ne teď, ano? Právě teď musím jít do obchodu s telefony, abych si tam nechala změnit číslo. Znovu.“

Noah znal Josii natolik dobře, aby na ni netlačil. „Dobře,“ přitakal. „Budu na tom dělat. Pak mi to nové číslo pošli.“

KAPITOLA 3

Obchod Spur Mobile zel prázdnotou, za což Josie děkovala nebesům. Čekat ve frontě, aby jí dali nové číslo, je ještě otravnější než volání nic netušících mužů hledajících sexuální povyražení. Přistoupila k pultu a lhostejně vyhlízející mladík vytáhl z uší sluchátka. Nepokládal mnoho otázek, ani když si vyjel její účet a viděl, kolikrát číslo měnila za poslední měsíc. Během půl hodiny bylo všechno vyřízené. Před obchodem pak ve svém autě poslala nové číslo svým nejdůležitějším kontaktům. Pak zavolala Lisette, babičce, a s úlevou si vydechla, když se ihned ozvala hlasová schránka. Neměla chuť vysvětlovat situaci s inzeráty, a už vůbec ne babičce.

Telefon jí v ruce zabzučel ve chvíli, kdy ho strkala do kapsy – zpráva od Trinity Payneové. *Už zase nové číslo? Sakra, co se děje?*

Trinity byla jediným reportérem, kterého Josie považovala za přítele, a i to bylo nadnesené. Hned po vysoké škole její hvězda na trhu celonárodního zpravodajství raketově stoupala, jen aby upadla v nemilost poté, co jí její zdroj podsunul nepravdivý příběh. Takže se ještě před dvěma lety kála a pracovala ve zpravodajství televizní stanice svého rodného města. V tu dobu Josie rozlouskla velký případ, jenž se týkal mizejících dívek, který je obě proslavil. Vyřešení případu vedlo

k nepříjemným následkům, během nichž se Trinity stala nepostradatelným spojencem, a od té doby i skvělým zdrojem informací snad o všem pod sluncem. Právě z toho důvodu s ní Josie udržovala kontakt.

To se vás netýká, odpověděla Josie.

Přemýšlela jste o tom, co jsem vám říkala? Můj producent by byl nadšený, kdybych o vás udělala reportáž. Náčelnice z maloměsta řeší velké případy. Bylo by to celostátní.

Trinity měla zájem natočit Josiin profil od chvíle, kdy vyřešila řetězec vražd, ke kterým docházelo po celém východním pobřeží. V žádném případě, odepsala Josie.

Trinity trvalo jen okamžik, než zareagovala. Tak někdy jindy. Za pár týdnů přijedu do města, abych natočila retrospektivní reportáž o případu mizejících dívek. Půjdeme na oběd. A co zatčení Lloyda Todda? Byla by to skvělá reportáž do celostátního zpravodajství. Co byste řekla na to, že bych měla na případ exkluzivitu?

Josie se smíchem zavrtěla hlavou. Trinity je velmi vytrvalá. Josie se ani neobtěžovala s odpovědí. Bylo jí jasné, že Trinity nakonec dostane, co chce. Rozhodla se, že vyčká, než od ní bude potřebovat nějakou laskavost, a pak použije příběh Lloyda Todda jako páku.

Od chvíle, kdy se vrátila do auta, jí kručelo v žaludku. Měla přijmout Mistyino pozvání na oběd. A to má den volna, aby si odpočinula! V duchu si vybavila, co na ni čeká doma v lednici, a zamířila k nejbližšímu rychlému občerstvení.

Mobil začal zvonit v okamžiku, kdy zhltna burger. Pohledem na displej zjistila, že volá Noah. Zastavila, sáček s hranolky hodila na sedadlo spolujezdce a mastným prstem přetáhla ikonku telefonu, aby hovor přijala. „Co máš?“ zeptala se.

„Netýká se to inzerátů... ani Toddovy party.“

Podle mírného napětí v Noahově hlasu poznala, že volá kvůli něčemu důležitému. „O co jde?“

„Nějaké děti našly za osadou pro obytné přívěsy Moss Gardens lidské ostatky. Znáš to tam?“

Znala to moc dobře. „Ano,“ odpověděla a překvapilo ji, jak zněl její hlas vyrovnaně. Naprosto zkameněla a nebyla schopná se pohnout. „Jaký druh lidských ostatků?“

„Kosterní. Staré. Gretchen už dorazila na místo. A doktorka Feistová je na cestě.“

„Sejdeme se tam,“ rozhodla Josie. Dočasně paralyzované končtiny donutila k pohybu, rozjela se a z vůně smažených hranolků se jí náhle chtělo zvracet. Zařadila se do provozu a zamířila k vyhrazené ploše pro karavany, kterou nenavštívila od svých čtrnácti let. K místu, kterému říkala domov.

KAPITOLA 4

ŠESTILETÁ JOSIE

„Hej, JoJo, chceš si něco zahrát?“ Josie slyšela matčina slova, která se nesla tmavou chodbičkou obytného přívěsu a vplížila se pode dveřmi do jejího pokoje. Pravá ruka s červenou pastelkou se zarazila a vznášela se nad omalovánkami, které jí ten den matka dala. Málokdy přinesla Josii nějaký dárek, takže omalovánky popadla a utekla do svého pokoje. Zavřela za sebou dveře a na podlaze se rozložila se všemi svými pastelkami, než matku napadne, že by jí je mohla zase vzít. Už vybarvila čtyři stránky.

„JoJo,“ znovu se ozval hlas. „Máma si chce hrát.“

Josie se zadívala na zpola vybarvenou květinu pod svojí rukou. Matka si chce jen málokdy hrát. „Už jdu,“ zavolala nazpátek.

Vrátila pastelky zpátky do krabice, zavřela omalovánky a popadla Wolfieho, svého malého plyšového psa. Spěchala do obývacího pokoje, kde našla matku rozvalenou na prosezené hnědé pohovce. V televizi naproti ní běžely zprávy bez zvuku. Zrnka prachu poletovala v pozdně odpoledním slunci, které do místnosti svítilo okny. „JoJo,“ oslovila ji matka zpěvavým hlasem. „Pojď blíž.“

Josie udělala krok dopředu. „Jakou hru chceš hrát, mami?“

Vzduchem se nesl tichý smích. „Takovou, kdy zjistíme, jak rychle mi dokážeš přinést pivo z lednice.“

„Aha.“ Josie ze zkušenosti věděla, že z místa, kde stojí, je to k ledničce jen sedm kroků. Matka vždycky dávala plechovky s pivem do spodní přihrádky, aby na ně Josie snadno dosáhla. Někdy odpočítávala vteřiny, když Josie běžela k lednici a nazpátek, ale dnes ne. Podala matce pivo a viděla uvolněný pásek kolem její paže a na gauči vedle ní zčernalou lžici, zapalovač a jehlu. Josie se nikdy nezeptala, k čemu ty věci slouží, ale někde uvnitř z nich měla legrační pocit. Zírala na tmavý stroupek v ohbí matčina lokte, když se za ní rozlétly dveře přívěsu.

Otočila se a ve dveřích uviděla stát nějakého muže. Wolfie, kterého svírala v ruce, jí vypadl.

KAPITOLA 5

Osada Moss Gardens se rozprostírala na vršku kopce za městským parkem. Jednalo se asi o dva tucty obytných přívěsů rozmístěných dostatečně daleko od sebe, takže pokud člověk křičel, jeho sousedé ho možná neslyšeli. Josie věděla, že je to pravda.

Když tam žila, vchod označoval ohromný balvan na okraji cesty s černým nápisem MOSS GARDENS, vyvedeným zdobným krasopisným písmem. Dnes balvan zastínila oblouková brána z tepaného železa, jež hlásala název místa velkými, vyšperkovanými písmeny. Za ní, jak Josie viděla, byly ošuntělé hnědé přívěsy jejího mládí buď vyměněné, nebo renovované. Osada v sobě neměla nic z pochmurnosti, na kterou si Josie pamatovala. Téměř všechny obytné vozy zářily jasnými barvami, byly dobře udržované a před některými dokonce stály květináče. Bylo zřejmé, že to má působit přívětivě, ale protože věděla, co věděla, pestré barvy a dotek domácí atmosféry jí připadaly vylhané a znervózňovaly ji.

Minula místo, které v dětství bývalo jejím domovem. Přívěs, kde žila s rodiči, už dávno odstranili nebo strhli, a nejbližší rezident prostor využíval jako další parkoviště. Ze zažloutlé trávy vyčnívalo několik trubek, které představovaly jediné znamení, že tam kdysi někdo bydlel.

Za osadou se táhlo zalesněné údolí, které ho oddělovalo od jedné z dělnických čtvrtí Dentonu. Nevedla tam žádná vyznačená stezka, ale Josie si pamatovala na pruh v křoví úzký jen na šířku ramen, který ve vysoké trávě vyšlapaly místní děti. Na úplném konci osady, za poslední řadou karavanů, vedla kolem lesa zpevněná jednoproudá silnice. Josie zahlédla na jedné z příjezdových cest Noahovo služební SUV. Uprostřed silnice stály dva hlídkové vozy, jejichž předky směřovaly ke staré stezce jako dva šípky. Když se přiblížila, viděla kovovou bránu s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN. Vybavila si den, kdy bránu nainstalovali. Bylo to krátce poté, co se její otec po té stezce vydal a vpálil si do hlavy kulku.

Naneštěstí pro majitele pozemku je nápis VSTUP ZAKÁZÁN v Dentonu obecně považován za pozvánku místo prozkoumat. A Josie se svým zesnulým manželem Rayem strávila většinu svého dětství právě v těchto lesích. Měli se na tom tmavém, nebezpečném území bát, ale v porovnání s jejich vlastním domovem jim les nabízel posvátný a tolik potřebný klid. Nebyla zima, ale když zaparkovala za malou bílou dodávkou soudní lékařky a vystoupila z auta, cítila, jak ji obklopuje chlad.

Josii se ulevilo, když viděla, že se zpráva o objevu nerozšířila, a kolem místa činu se netlačili žádní hluční sousedé, kteří by natahovali krky, aby si měli o čem povídat. U silnice stál pouze Noah a pár dalších policistů – Hiller vedle svého hlídkového vozu a Wright střežil bránu. Kývli jí na pozdrav, když došla k Noahovi, který se s notesem a tužkou v ruce opíral o druhý hlídkový vůz.

„Co máte?“ zeptala se Josie.

Noah ukázal na zadní sedadla. „Dvě děti si hrály v lese a našly nějaké kosti.“

Josie okénkem nakoukla do auta, odkud na ni zíraly tváře dvou chlapců. Nemohli být starší než deset nebo jedenáct let, nanejvýš dvanáct. Oba měli tmavé oči a hnědé vlasy – jeden krátké a rozježené, druhému téměř zakrývaly uši. Oba byli zablácení.

„Gretchen jela pro jejich mámu,“ poznamenal Noah. „Jejich táta už evidentně vyklidil pole.“

„Jsou to bratři?“

Noah přikývl.

„Kdo zavolał?“

„Sousedka. Barbara Rhodesová. Stará se o chlapce, když jejich máma pracuje v bufetu Denton Diner. Dovolila jim, aby si hráli v lese. Když je zavolala k večeři, jeden z nich přinesl kost, kterou pokládáme za čelist. Zavolala 911.“

Josie se znovu podívala na chlapce. Dlouhovlasý kluk jí pohled oplatil a vzdorně vysunul bradu. Ale jeho oči vytřeštěné strachem mluvily jinak. Bratr, který seděl vedle, si okusoval nehty.

„Kde je ta čelistní kost teď?“ zeptala se.

„Gretchen ji zařadila mezi důkazy,“ odpověděl Noah. „Důkazní zásahový tým spolu s doktorkou Feistovou zpracovávají místo činu.“

„A ta sousedka?“

Ukázal na poslední řadu přívěsů. „Třetí zleva, číslo dvacet sedm. Ten bílý. Zapsal jsem si její výpověď a pak jsem ji poslal zpátky domů. Čím méně lidí tady je, tím lépe.“

Josie přikývla. Byla ráda, že se nemusí potýkat s davem čumilů – aspoň prozatím. Jejich pozornost upoutal zvuk auta. Ze zatáčky vyjel

Gretchenin Chevrolet Cruze a zaparkoval za Josiiným autem. Ještě než Gretchen zastavila, z místa spolujezdce vyskočila žena v černých džínách, tričku s límečkem a černé zástěře a rozběhla se směrem k Josii a Noahovi. Dlouhovlasý chlapec přitiskl ruku na okno a Josie se natáhla, aby otevřela dveře. Oba překotně vylezli z auta a rozběhli se k matce. Sevřela je v pevném objetí, líbala jim hlavy a pak se pozorně jednomu po druhém zadívala do obličeje. Mladší, nakrátko ostříhaný chlapec vypadal, že se mu ulevilo. Jeho bratr ale ne. Josie, Noah a Gretchen se s trojicí setkali uprostřed silnice.

Gretchen ženu představila: „To je Maureen Priceová, matka chlapců. Vysvětlila jsem jí, že bez jejího svolení s nimi nemůžeme mluvit.“

Maureen stiskla rameno dlouhovlasému chlapci. „Tohle je Kyle, můj starší syn. Je mu dvanáct. A tohle je Troy. Tomu je jedenáct.“ Nepatrně se usmála. „Narodili se v jednom roce,“ vysvětlila.

Zblízka Josie viděla, že Maureen je docela mladá, pravděpodobně ne starší než pětatřicet. Její kulatý obličej a jasně modré oči jí připadaly povědomé. Vlasy kaštanové barvy měla sčesané dozadu a stažené do drdolu. Josie přemýšlela, jestli chodila na střední školu Denton East, kam by nastoupila pár let před Josií a Rayem.

„Náčelnice Quinnová,“ představila se Josie a napřáhla ruku. „Tohle je poručík Fraley. Kluci, povíte nám, co se stalo?“

Maureen se podívala dolů na hlavy svých synů, jejichž hubená těla se k ní přimkla. „Myslím, že jsem vám dvěma řekla, abyste se drželi mimo les.“

„Ale, mami,“ promluvil Troy, „v domě paní Rhodesové je nuda.“

„Kluci, co jste v tom lese dělali?“ zeptal se Noah.

„Hráli jsme si,“ odpověděl Kyle. Stále měl doširoka otevřené oči a ostražitý pohled. Troy odskočil od mámy, napodobil, že drží pušku, točil se dokola a jedno oko mhouřil, jako by se díval do zaměřovače. „Hráli jsme si na válku!“

„Na válku?“ zeptala se Gretchen.

Maureen obrátila oči v sloup a snažila se znovu Troye přitáhnout k sobě. „Dívají se na vojenský kanál. Jsou tím posedlí.“

Noah zvedl obočí. „Vojenský kanál?“

„Chtěli jsme vykopat liščí nory. Jako když se dělali zákopy ve světových válkách.“

Josie se podívala na jeho staršího bratra, ale ten mlčel. „Kde jste vzali lopaty?“ zeptala se.

„U paní Rhodesové,“ odpověděl Troy.

Konečně promluvil Kyle: „Půjčili jsme si její zahradní lopaty. Říkala, že smíme.“

Maureen se kousala do spodního rtu. „Kluci, vážně. Neměli byste paní Rhodesovou takovými věcmi obtěžovat. Proč si nemůžete hrát videohry, než přijdu domů?“

„Kolik liščích nor jste vykopali?“ zeptala se Josie.

„Tři,“ odpověděl Troy. „Nechali jsme toho, když jsme našli ty... no, ty kosti.“

„Jak hluboko?“ zeptala se Josie a podívala se přímo na Kylea.

Starší chlapec pokrčil rameny. „Když jsme v nich stáli, sahaly nám asi sem.“ Ukázal si na solar plexus. Takže pár desítek centimetrů.

„Který z vás rozhodl, že jednu z těch kostí přinesete domů?“ zeptal se Noah.

Mladší Troy v obličejí zrudl, z čehož Josie poznala, že to byl on. Ani jeden z nich neodpověděl. Maureen se na oba přísně podívala. „Kluci, odpovězte detektivovi.“

„Nejste v žádném maléru,“ uklidnila je Gretchen. „Jen se snažíme zjistit, co přesně se stalo.“

Troy se koukl na bratra, ale Kyle sklopil pohled na asfalt. S povzdechem řekl: „Byl to můj nápad. Myslel jsem si, že nám paní Rhodesová nebude věřit. Jenže jakmile jsem jí tu kost ukázal, zavolala 911 a řekla nám, ať do lesa nechodíme.“

„Když sem přijela detektiv Palmerová, ukázal jí jeden z vás, kde jste našli ty kosti?“ zeptala se Josie.

Oba chlapci přikývli a Kyle váhavě zvedl ruku.

„Poručík Fraley mi řekl, že kus kostry, který jste přinesli, je čelistní kost. Povězte mi, byla už uvolněná? Oddělená od lebky? Nebo jste ji odlomili?“ chtěla vědět Josie.

Chlapci se na sebe podívali. Starší si okusoval nehet na ukazováčku.

„Ať je to, jak chce, nic se neděje,“ pokračovala Josie. „Nebudete v průšvih, i kdybyste ji odlomili. Jen to potřebujeme vědět, abychom dokázali určit, co se s těmi kostmi stalo předtím a co potom, když jste je odkryli. Rozumíte mi?“

Mladší Troy přikývl. „Chcete mít jistotu, že to neudělal vrah!“ vykřikl.

Matka ho šťouchla do ramena: „Troyi!“

„To je v pořádku,“ řekla Josie. „Ve skutečnosti nevíme, co se stalo, ale pokud budeme znát všechny detaily, pomůže nám to, abychom to zjistili.“

„Utrhli jsme to,“ přiznal Kyle monotónním hlasem, s pohledem sklopeným na své nohy. „Promiňte.“ Gretchen se na oba usmála. „V pořádku,“ ujistila je. „Díky, že nám nelžete.“

Vytáhla navštívenku a podala ji Maureen. Pak oslovila chlapce: „Když vás napadne něco dalšího, co by mohlo být důležité, můžete mi zavolat. Ale budete se muset zdržovat mimo les. Aspoň do té doby, než shromáždíme všechny důkazy, ano?“

„A to znamená žádné další liščí nory,“ oznámila Maureen svým dětem ostrým tónem. Chytila Troye za límec a postrčila ho směrem k jejich karavanu. Josie tipovala, že se jedná o obytný vůz vedle přívěsu paní Rhodesové, o jehož bok se opírala dvě jízdní kola.

Jakmile ti tři zmizeli uvnitř karavanu, Gretchen tleskla a podívala se na Noaha a Josii. „Pojďme se podívat, co zjistila doktorka Feistová.“

KAPITOLA 6

Josie přelezla bránu a vešla do lesa. Gretchen a Noah ji následovali a větvičky jim praskaly pod nohama. Stezka vypadala stejně, jak si ji pamatovala, a vedla je hluboko mezi stromy, než v hustém lese zmizela. Josie se zastavila a otočila se na Gretchen. „Kudy dál?“

Gretchen ukázala nalevo a Josie cítila, jak jí po celém těle naskakuje husí kůže. Lesy se táhly do vzdálenosti skoro pěti kilometrů, ale přesto věděla, téměř instinktivně, že mají namířeno do té části, do které se bojí znovu vstoupit ze všeho nejvíc. Josie beze slova naznačila, aby se Gretchen ujala vedení, a Noah se zařadil jako třetí. Prodírali se podrostem a proplétali se mezi mohutnými kmeny javorů červených a dubů červených, až došli k obrovskému javoru mléči, kolem kterého byla umístěná žlutá páska označující místo činu.

Josie se prudce zastavila a cítila, jak se jí sevřel žaludek. Noah jí hrudníkem narazil do zad. „Šéfko?“ řekl.

Těžko říct, jak to věděla, jak si to její tělo pamatovalo, ale bylo to tak. Když jí bylo šest, její otec se pod tímhle stromem zastřelil. Nevěděla by, o jaký strom se jedná, kdyby ji k němu matka neoblomně netáhla pokaždé, když se chtěla chovat obzvlášť krutě.

Josie slyšela v listech nad hlavou matčín hlas jako skučivý šepot. „Sem přišel umřít tvůj milovaný tatínek.“

Noahova ruka vklouzla Josii pod loket a zlehka ji postrčila. Promluvil tišším hlasem, aby jeho otázku slyšela jen ona: „Šéfko, jsi v pohodě?“

Josie se donutila přikývnout. „Je mi fajn,“ zamumlala.

Odtrhla oči od stromu a napočítala tři liščí nory, které v půlkruhu kolem stromu vykopali chlapci Priceovi. Po místě se pohyboval důkazní zásahový tým v jednorázových ochranných kombinézách s podložkami na psaní, fotoaparáty a praporky označujícími důkazy a technici vše dokumentovali.

„Nevypadá jako liščí nory,“ poznamenala Josie.

„Šéfko, vykopaly je děti,“ podotkla Gretchen.

Díry byly vyhloubené nedbale a největší z nich, jež měla spíš obdélníkový tvar, technici obkroužili provazem a praporky. Z nory se vznesl hlas okresní soudní lékařky, doktorky Feistové: „Náčelnice? Jste to vy?“

„Jsem tady,“ křikla Josie. „Co tam dole máte?“

Vynořila se hlava doktorky Feistové. Stříbrnozlaté vlasy měla zastrčené pod čapkou, aby jí nepadaly do obličeje, a kolem krku jí visela kamera. „Dám vám vědět. Jen zůstaňte dál. Nepotřebuju, aby mi kolem téhle díry chodili ještě další lidi. Půda je poměrně měkká, protože vydatně pršelo. Musím to vykopat, aniž by se na mě ta zatracená díra zhroutila.“ Zvedla ruce v rukavicích – v jedné držela něco, co vypadalo jako štětec, a ve druhé svírala malou zednickou lžici. „Můj asistent je na cestě. Něco podobného už dělal, takže mi pomůže. Od vás potřebuju, abyste všechny drželi stranou. A abych

odpověděla na vaši otázku, náčelnice, moc vám toho neřeknu, dokud ty kosti nedostanu do laboratoře.“

„A nerisknete ani odhad, jak dlouho tam tělo leží?“ zeptala se Josie.

Doktorka Feistová zvedla oči v sloup, ale odpověděla: „Nic než kosti, tělo zakopané takhle hluboko a nezakonzervované? Řekla bych, že je tady přinejmenším osm let, pravděpodobně déle. Může to být dokonce třicet až čtyřicet let. Všechno, co vám zatím můžu potvrdit, je, že na lebce je pořádná zlomenina.“

Josie na sobě cítila Noahův pohled. Prakticky slyšela jeho myšlenky. Před dvěma lety došlo během slavného dentonského případu mizejících dívek k odkrytí desítek tělesných ostatků, které byly zakopány v lesích na vrcholu hory. Vyšetřování odhalilo dva sériové vrahy působící v oblasti několik desetiletí. A nynější scéna působila jako déjà vu. „Tohle s případem mizejících dívek nesouvisí,“ řekla. „Ani nevíme, jestli se jedná o ženu.“

Noah se pousmál. „Ty mi teď dokážeš číst myšlenky?“

Josie se také zvládla nepatrně usmát. „Zlepšuju se.“ Ukázala kolem sebe. „Jsme přinejmenším pětadvacet kilometrů od hory, kde se našla těla těch dívek. Tady jde o něco jiného.“

Noah se zamračil. „Šéfko, nemáme žádné odpovídající otevřené případy pohřešovaných osob. Nikoho tak starého, aby došlo k rozkladu takového stupně.“

„Já vím,“ přitakala Josie. Přesně věděla, kolik je v tuto chvíli pohřešovaných v jejím městě. I v okrese. Dokonce znala jejich jména. Noah má pravdu. Nejstarší neuzavřený případ pohřešované osoby je tři roky starý, dotyčný mladý muž pravidelně užíval drogy a před-

pokládalo se, že utekl. Josie opatrně vykročila dopředu a košilí se otřela o pásku označující místo činu. Přes okraj nakoukla do díry, kde doktorka Feistová z lebky pečlivě odstraňovala hlínu. „Pak se jedná o někoho, kdo nebyl nahlášený jako nezvěstný. Tak či onak, zjistíme to.“